

Федоров Олексій Федорович

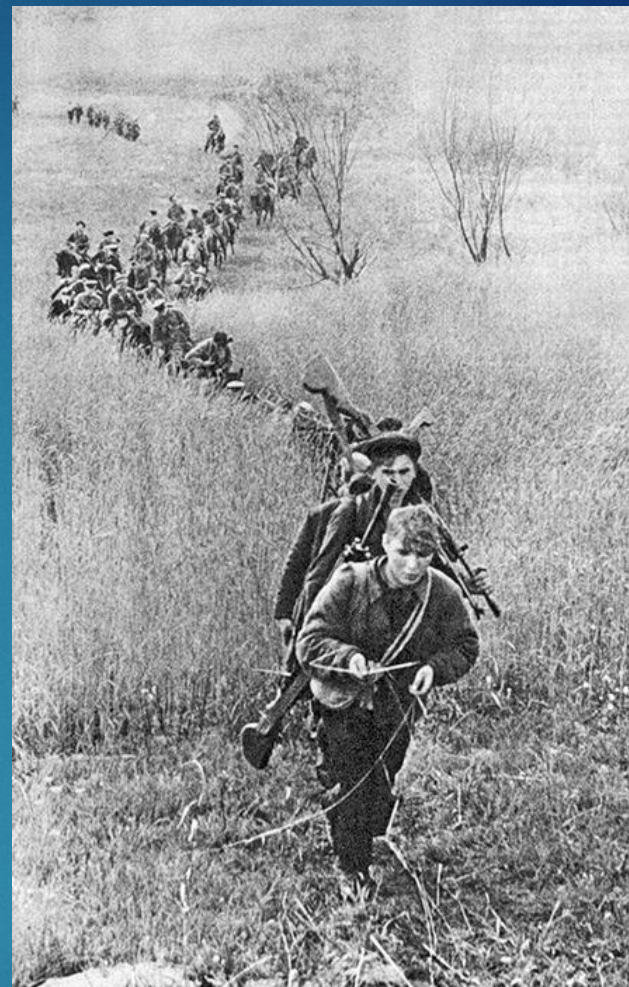

- ▶ Фёдоров Олексій Фёдорович— генерал-майор НКВС, двічі Герой Радянського Союзу, радянський партійний і державний діяч, в роки Німецько-радянської війни командир Чернігівсько-волинського партизанського з'єднання, перший секретар Чернігівського і Волинського підпільних обкомів КПРС.

Біографія

Народився 30 березня 1901 року в станиці Лоцманська Кам'янка (нині у складі Дніпропетровська) в селянській сім'ї. Закінчив чотири класи початкової школи в Катеринославі. 1920 року добровольцем пішов у Червону армію, брав участь у Громадянській війні на боці російських більшовиків. З 1924 року — будівельник (кріпильник тунелю) на Мерефо-Херсонській залізниці. Член ВКП(б) з 1927 року. В 1928–1930 — старший кріпильник тунелю на будівництві Ріонської гідроелектростанції в місті Кутаїсі. В 1930–1931 — старший десятник, заступник начальника будівництва Дніпропетровського інституту інженерів залізничного транспорту. 1932 — закінчив Чернігівський будівельний технікум. У 1932–1933 — голова Корюківської районної ради профспілок (Чернігівська область). У 1933–1934 — голова Понорницької районної контрольної комісії КП(б)У — заступник секретаря Понорницького районного комітету КП(б)У Чернігівської області. В 1934–1936 — інструктор Срібнянського та Варвинського районних комітетів КП(б)У Чернігівської області. В 1936–1937 — 2-й секретар Лосинівського районного комітету КП(б)У Чернігівської області. В 1937–1938 — 1-й секретар Лосинівського районного комітету КП(б)У Чернігівської області. З 1938 до 1941 (німецько-радянської війни) — 1-й секретар Чернігівського обкому КП(б)У. Залишений у підпіллі, організував партизанський загін, який підпорядковувався НКВС СРСР. За даними спецслужб, до березня 1942 очолюваний О. Ф. Федоровим Чернігівський партизанський загін провів 16 боїв, убивши близько тисячі німецьких військовослужбовців, проводилися інші систематичні диверсії на території України — зруйнував 33 шосейних і залізничних мостів, пошкодив 5 ешелонів на залізниці, підірвав 5 складів, 2 заводи.

Радянські партизани

Рух опору в Україні

Діяльність Федорова як партизана

- ▶ Взимку і навесні провів низку нових диверсій. Його угруповання нараховувало 12 загонів. Чисельність — від 3500 до 5400 бійців. Радянські партизани зі з'єднання О. Федорова вночі 27 лютого 1943 року напали на окупаційний гарнізон містечка Корюківка. Планувалося визволити з в'язниці заручників, серед котрих була родина командира партизанського взводу, колишнього голови колгоспу Ф. Ступака. Відповідальність за дії партизанів і підпільників нацисти поклали на цивільне населення, що призвело до Корюківської трагедії 1-2 березня 1943 року.

Меморіал жертвам Корюківської трагедії

Диверсійні дії на Волині. Боротьба з УПА.

- ▶ 1943 — за наказом НКВС перемістив диверсійні загони на територію правобережної України і далі, на Волинь. Там федоровці проводили терористичні операції в українських населених пунктах, чинили опір збройним силам УПА. З наближенням лінії фронту та у зв'язку з провалом військових операцій проти відділів УПА, влиті до складу діючих армій. Частина федорівців кинута на лобові атаки м. Ковель. Наприкінці березня 1944 року партизанське з'єднання, яким керував Федоров, при зустрічі з передовими частинами Червоної армії налічувало 5257 осіб. У березні 1943 — квітні 1944 — 1-й секретар Волинського підпільного обкому КП(б)У. У квітні 1943 Федорову присвоєне військове звання генерал-майор. З 7 липня 1943 до 14 березня 1944 його партизани пошкодили 549 ешелонів з боєприпасами, пальним, технікою та продовольчими товарами.

Подальша кар'єра

У квітні 1944–1949 — 1-й секретар Херсонського обкому КП(б)У. У 1949–1950 році навчався на курсах Академії суспільних наук. У січні 1950 — квітні 1952 — 1-й секретар Ізмаїльського обкому КП(б)У. У квітні 1952 — травні 1957 — 1-й секретар Житомирського обкому КПУ. З 1957 до 1979 року — міністр соціального забезпечення УРСР. Член президії Радянського комітету ветеранів війни, голова комісії у справах колишніх партизанів при Президії ВР УРСР, яка виконувала, зокрема, «фільтраційні» функції проти людей, що перебували на окупованій території.

Член ЦК КПУ в 1938–1989 роках. Депутат ВР СРСР 1-11 скликань. Почесний громадянин Ковеля (1969), Луцька (1969), Херсона (1988).

Смерть

- Помер 9 вересня 1989 року. Похований у Києві, на Байковому кладовищі.

